

byla zamítnuta a bylo povoleno něco jiného, než o co původně bylo žádáno, takže zúčastněná strana podlehla a celé řízení zavinila.

I ve svém odvolání namítali st-lé, že jim měly býti přisouzeny útraty právního zastoupení proto, že jde o spor a původní žádost následkem odporu st-lů byla zamítnuta. Jak je viděti z nař. rozhodnutí, nezamítl žal. úřad nárok st-lů na náhradu útrat právního zastoupení z toho důvodu, že nejde v daném případě o spor mezi dvěma stranami — v tom směru změnil žal. úřad důvody rozhodnutí I. stolice —, nýbrž proto, že nelze mluvit o podlehnutí zúčastněné strany ani o jejím zavinění. Z odůvodnění nař. rozhodnutí je zřejmo, že při tom žal. úřad vycházel z právního názoru, že jde o pouhou restrikcí projektu původního a nikoliv o projekt nový, a že tedy celé řízení i s řízením ze dne 2. prosince 1919 tvoří jeden celek.

Ježto však názor tento je — jak výše bylo dovozeno — mylný a ježto dále za účinnosti vládního nařízení č. 8/1928 Sb. jest i otázka útrat v řízení vodoprávním posuzovati podle předpisu § 128 cit. vládního nařízení a nikoli podle § 99 vod. zákona, musil výrok o útratách býti zrušen podle § 7 zákona o ss, aniž mohl nss rozhodnouti otázku, zdali st-lům nárok na náhradu útrat právního zastoupení přísluší či nikoli, ježto o otázce této bude musiti napřed rozhodnouti správní úřad, vezma v úvahu situaci, jak tímto nálezem ve věci samé se vytvořila.

Č. 12.378.

Železniční právo. — Zaměstnanci veřejní. — Řízení před nss: * Do výnosu ministerstva železnic o úpravě služebního poměru železničních zaměstnanců, který neobsahuje rozhodnutí o právu ústředního výboru důvěrníků při ministerstvu železnic spolupůsobiti při této úpravě, je stížnost zmíněného výboru k nejvyššímu správnímu soudu nepřipustná.

(Nález z 22. dubna 1936 č. 12.543/36.)

Věc: Ústřední výbor důvěrníků při min. železnic v Praze (adv. Dr. Otto Sommer z Prahy) proti výnosu min. železnic v Praze z 24. března 1933 (za žal. úřad odb. rada Dr. Břetislav Mikan) o spolupůsobení při úpravě pensí železničních zaměstnanců zestátněných drah.

Výrok: Stížnost se odmítá pro nepřipustnost.

Důvody: Min. železnic, přihlížeje k rozhodnutí nejvyššího soudu z 22. prosince 1932, vydalo výnosem z 24. března 1933 všem ředitelstvím stát. drah interní směrnice pro vyměřování pense zaměstnanců bývalých zestátněných drah, kteří buď na základě opce podle výnosu býv. generál. ředitelství stát. drah z 22. prosince 1918 nebo podle čl. VI. zákona č. 2/1920 Sb. přestoupili do pensijního fondu státních drah.

Proti tomuto výnosu směřuje stížnost Ústředního výboru důvěrníků při min. železnic v Praze, vytýkajíc, že min. železnic tím, že výnos onen vydalo, aniž by dříve ústřednímu výboru poskytlo možnost, aby k zamýšlené úpravě zaujal své stanovisko, porušilo právo ústředního výboru na spolupůsobení ve věcech, týkajících se osobních a sociálních poměrů železničních zaměstnanců.

Maje rozhodovati o této stížnosti, musil nss nejen se zřetelem na obsah odvodního spisu žal. úřadu, ale i z povinnosti úřední v první řadě zkoumati, zda nař. výnos je způsobilý, aby byl předmětem kognice tohoto soudu.

Podle § 2 zák. o ss je nss povolán, aby rozhodoval ve všech případech, ve kterých někdo tvrdí, že nezákonným rozhodnutím neb opatřením správního úřadu byl ve svých právech poškozen. V daném případě tvrdí stěžující si Ústřední výbor důvěrníků při min. železnic, že nař. výnosem min. železnic byl zkrácen ve svém právu na předchozí spolupůsobení při řešení otázky, jak postupovati při vyměřování pensí zaměstnanců zestátněných drah. Toto právo své odvozuje ústřední výbor z ustanovení § 5 předpisu o výborech důvěrníků v oboru čsl. stát. správy železniční, podle něhož zmíněný ústřední výbor má spolupůsobiti v otázkách vypočítaných v § 3 tohoto předpisu — mezi něž patří i osobní a sociální otázky zaměstnanců čsl. stát. drah —, jde-li o zásadní jejich řešení neb rozhodování, jež přísluší min. železnic pro celou oblast čsl. stát. drah. Porušení tohoto práva potenciálně mohlo by býti předmětem stížnosti na tento soud, neboť ustanovením § 2 zákona o závodních výborech č. 330/21 Sb., podle něhož v železničních podnicích zůstávají i nadále v činnosti dosavadní důvěrnické sbory, a kde dosud zřízeny nebyly, mají se zřídit dle zásad, platných u stát. drah, nabyly dotčené důvěrnické sbory charakter instituce veřejnoprávní (srov. Boh. A 9247/31), takže práva a povinnosti jejich mají rovněž ráz veřejnoprávní. Po té stránce nebylo by tedy překážky, aby nss stížností se zabýval, jiná je však otázka, zda nař. rozhodnutí je skutečně rozhodnutím neb opatřením úřadu správního, jak je má na zřeteli § 2 zákona o ss, neboť ne již pouhý faktický zásah administrativního úřadu do právní sféry určitého subjektu podléhá kognici nss, nýbrž jen takový zásah, který byl proveden rozhodnutím neb opatřením správního úřadu, t. j. vrchnostenským aktem správního úřadu, jímž se individuální právní situace autoritativně určují nebo nově zakládají, mění nebo ruší.

Dlužno tudíž zkoumati, presentuje-li se nař. výnos jako rozhodnutí min. železnic o tom, že stěžujícímu si ústřednímu výboru nepřisluší právo na spolupůsobení ve věci, o níž ve výnosu se jedná. Otázku tu musil nss zodpověděti negativně. V tom směru sice neprávem tvrdí žal. úřad v odvodním spise, že není vůbec administrativního úřadu, který by byl povolán rozhodovati o tvrzeném porušení nároku Ústředního výboru důvěrníků, a že v důsledku toho není možno vyvolati administrativní rozhodnutí a tudíž ani podati stížnost k nss, neboť touž cestou, jakou Ústřední výbor může vyvolati rozhodnutí min. železnic ve věcech, ve kterých přísluší mu právo a povinnost spolupůsobení (§ 18 cit. předpisu), může tento výbor také vyvolati rozhodnutí uvedeného ministra o tom, zda určité opatření tohoto ministerstva má nebo mělo se státi za spolupůsobení Ústředního výboru důvěrníků. Je zde tedy správní úřad, povoláný k rozhodování o tom, zda k výnosu, o který jde, bylo zapotřebí předchozího spolupůsobení Ústředního výboru, a sice je to ministr železnic. Teprve jeho rozhodnutí může býti přezkoumáno nss. Toto rozhodnutí ale není obsaženo v nař. výnosu, neboť výnos ten ani slovem

nezmiňuje se o nároku Ústředního výboru důvěrníků na spolupůsobení ve věci, o níž jedná, a nelze také výrok ten do výnosu onoho vkládati, kdyžtž před tím uvedený nárok vůbec na spor uveden nebyl. Bez tohoto rozhodnutí jeví se však nař. výnos pouhým projevem vůle úřadu učiněným jménem státu jako strany, který snad vydal žal. úřad s porušením práv st-le, který ale, nemaje charakteru *autoritativního* rozhodnutí neb opatření správního úřadu, není způsobilý býti předmětem věcného rozhodování nss.

Z důvodů těch bylo stížnost odmítnouti jako nepřipustnou.

Č. 12.379.

Samospráva obecní. — Živnostenské právo:
* Tržní poplatky, vybírané na základě ustanovení § 97 živn. zákona č. 259/1924 Sb., nejsou obecními poplatky ve smyslu § 28 ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb. Ustanovení této novely se na ně nevztahují, a proto neplatí pro ně ani zákaz čl. XI. vl. nař. č. 15/1928 Sb., pronajímati vybírání poplatků.

(Nález z 23. dubna 1936 č. 12.420/36.)

V ě c: Město Rimavská Sobota proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 25. června 1934 o vybírání tržních poplatků.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Okr. úřad v Rimavské Sobotě výměrem z 25. ledna 1934 zrušil usnesení obec. zastupitelstva v Rimavské Sobotě z 22. prosince 1933 a opatření vlád. komisaře z 18. srpna 1932 o pronájmu práva vybírati tržní poplatky, vysloviv, že podle čl. XI. vlád. nař. č. 15/1928 Sb. je tento pronájem s hlediska veřejnoprávního nezákonný a vůči městu bez újmy soukromých práv nájemců nezávazný. Konečně uložil městu, aby do 60 dnů vybírání poplatků do vlastní správy převzalo a ve vlastní režii dále je vybíralo. Výměr ten byl nař. rozhodnutím potvrzen.

O stížnosti města Rimavské Soboty do tohoto rozhodnutí podané bylo uváženo: — —

Žal. úřad uznal pronájem vybírání tržních poplatků zmatečným a opatření vládního komisaře z 18. srpna 1932 o uzavření nájemní smlouvy nezákonným proto, že shledal tento stav v rozporu s ustanovením čl. XI. nař. č. 15/1928 Sb. Při tom vycházel z toho, že právo obce, vybírati tržní poplatky, není právem, kotvicím v zákoně č. 329/1921 Sb., nýbrž právem, vyplývajícím podle živn. zákona z oprávnění obce provozovati trhy. Ježto však obsahově je totožným s právem vybírati poplatky ve smyslu § 28 zákona č. 329/21 Sb., platí o něm totéž, co pro poplatky podle tohoto ustanovení, tedy i vyloučení přípustnosti pronájmu. Stížnost popírá, že se na tržní poplatky, vybírané obcí, vztahuje zákaz čl. XI. nař. č. 15/1928 Sb. Podle názoru soudu právem.

Žal. úřad má pravdu v tom, že poplatky ve smyslu § 97 živn. zákona č. 259/1924 Sb. svým obsahem rovnají se poplatkům, vybíraným na